

Hvala, Nemčija, lahko rečemo!

Dr. Zoran Vaupot je diplomiral na Ekonomski fakulteti Univerze v Ljubljani, kasneje na IEDC pridobil naziv EMBA, nato pa študij nadaljeval na francoski Université de Versailles Saint-Quentin, kjer je doktoriral s področja vloge medkulturne komunikacije kot determinante tujih neposrednih naložb.

Je tudi mednarodno certificiran presojevalec standarda kakovosti ISO 9001. Njegovi raziskovalni področji sta ekonomija in menedžment, v okviru katerih ga zanimajo predvsem vprašanja, povezana s tujimi neposrednimi naložbami in mednarodnim oz. medkulturnim menedžmentom. Leta 1991 je kot 26-letnik dobil priložnost voditi projekt ustanovitve prvega slovenskega podjetja v Franciji po osamosvojitvi Slovenije, ki ga je izvajala ugledna slovenska gradbena družba. Ob koncu projekta je po imenovanju za direktorja francoskega podjetja v Parizu delal pet let. Po vrnitvi v Slovenijo je od leta 1997 deloval kot poslovni in menedžerski svetovalec pri številnih slovenskih in mednarodnih projektih, v zadnjem obdobju največ na področjih strateške in operativne podpore podjetjem pri internacionalizaciji poslovanja (tuje naložbe, izvoz in uvoz), optimizaciji organizacije in menedžmenta poslovnih procesov

ter razvoju človeških virov. Po 25 letih dela v mednarodnem gospodarstvu je spomladi 2016 vstopil v akademski svet in začel kot visokošolski učitelj sodelovati s Fakulteto za poslovne vede, z julijem 2016 pa je bil izvoljen tudi za njegova dekana.

Vodite Fakulteto za poslovne vede, ki deluje v okviru Katoliškega inštituta. Fakulteta ni nova, kako se je uveljavila v tem prostoru?

Naša fakulteta res ni čisto nova, je pa še zelo mlada, saj smo prvo generacijo študentov vpisali šele pred sedmimi leti, še mlajši pa je naš magistrski program, ki smo ga začeli izvajati v preteklem letu. Za tako

mlade ustanove težko govorimo o uveljavitvi. Kot pri zagonskih podjetjih je svojevrsten uspeh pravzaprav že dejstvo, da jim osem let uspe preživeti na odprtem trgu, sploh če se spopadajo z državne strani koncesionirano in pogosto dolgo vrsto let monopolno konkurenco. Res pa je, da smo očitno našli nekatere verodostojne tržne niše, kjer nas študenti prepoznavajo kot najboljšega izvajalca, kar nam dokazujejo z vsakim novim vpisom. Še posebej pa smo veseli, ko nekdanji ali zdajšnji študenti s priporočili za študij pri nas prepričajo svoje znance pa celo družinske člane.

Koliko Slovenija potrebuje tovrstno fakulteto, v čem ste drugačni?

Za kakovostno ponudbo je vedno prostor, če ne doma, pa v mednarodnem prostoru. Dobro usposobljene ekonomiste, menedžerje oz. podjetnike bomo vedno potrebovali, o tem ni dvoma. Svojo drugačnost iščemo v mednarodnih primerjavah, mednarodni standardi izobraževalne dejavnosti razvitih držav so pravo, čeprav zahtevno merilo. Primerjamo se tako v okviru katoliških univerz, ki so po svetu (npr. Boston College, Georgetown University, University of Notre Dame, Institut Catholique de Paris, Universidad Católica de Valencia, Università Cattolica del Sacro Cuore, Pontificia Università della Santa Croce ...) sinonim za kakovostno izobraževanje, pa tudi z drugimi uglednimi univerzami oz. ekonomsko-poslovnimi fakultetami, z nekaterimi smo že vzpostavili tudi intenzivne povezave. In vedno znova ugotavljamo, da so najpomembnejši gradniki uspešne izobraževalne

ustanove sodobnost predmetnika, kakovostno pedagoško delo profesorjev in uporabnost pridobljenih znanj, kar se v praksi kaže kot zaposljivost diplomantov.

Svojo katoliško pripadnost pa praktično izkazujemo predvsem s poudarjanjem pomena etičnosti v poslovanju, ki v svetu nasploh pridobiva veljavo in sploh ni več omejena na krščansko razumevanje delovanja gospodarstva. Potem pa lahko temu dodamo še delo v majhnih skupinah, osebni in nasploh korekten odnos do študentov. Strinjamo se s tistimi, ki pravijo, da je v pedagoškem procesu neposredna, fizična interakcija med študenti in profesorji v končnem rezultatu učinkovitejša od izključne izvedbe v obliki e-učenja. Da ne bo pomote, podpiramo in uporabljamo in tudi še dodatno bomo razvijali e-podporo v pedagoškem procesu, a prepričani smo, da imajo študenti s svojimi sošolci in profesorji raje pristne osebne stike, kot pa da slednje v samem jedru pedagoškega procesa nadomešča množica med predavanji utripajočih ikon na računalniškem zaslonu.

Kakšni so torej vaše poslanstvo, vizija in strategija?

Vse tri elemente jasno določajo vrednote našega ustanovitelja. Naša fakulteta in prihodnja Katoliška univerza bosta avtonomna skupnost znanstvenikov, učiteljev in študentov, ki ob spoštovanju osebne svobode in pravic posameznika ter skupnosti išče in odkriva resnico, zagotavlja razvoj znanosti in strokovnosti ter v izobraževalnem procesu posreduje resnico in spoznanja z znanstvenega področja družbenih in humanističnih ved, pa tudi prispeva h globlji kulturi in polnejši uresničitvi človeške osebe. Zato želimo biti v Sloveniji, v zamejstvu in v izseljenstvu prepoznani kot kvalitetna znanstveno-raziskovalna in vzgojno-izobraževalna skupnost, ki je dejavno vpeta v mednarodne povezave najkvalitetnejših katoliških in drugih znanstvenoraziskovalnih institucij ter je kot družbeno odgovorna in etično zavedna institucija opazno navzoča v družbenem, kulturnem in gospodarskem življenju slovenskega narodnega prostora. Na načelni ravni je torej vse jasno že od same ustanovitve dalje. A kot v primeru vsake strategije se ključni

elementi skrivajo v načinih njene operativne izvedbe.

Od kod vse prihajajo študenti in študentke?

Največ iz Slovenije, iz vseh regij, za zdaj še predvsem iz Ljubljane in širše ljubljanske regije. Veseli pa smo tudi študentov iz tujine, ki pridejo k nam prek izmenjav ERASMUS in s svojo navzočnostjo bogatijo pedagoški proces. To so tako za slovenske kot tuje študente dragocene izkušnje, katerih pomena se bodo v celoti zavedeli šele v zrelejših letih. Številne raziskave vedno znova prihajajo do ugotovitev, kako koristno je v najstniškem ali študentskem obdobju življenja, več mesecev ali celo let preživeti v tujini. Iz lastnega primera vem, da izkušnja večletnega življenja v tujini močno pomaga pri relativizaciji lastnih, pogosto zelo omejenih vrednot, pa tudi vrednot širšega, v našem primeru slovenskega okolja in posledično omogoča najprej zavedanje o pomenu in nujnosti, nato pa tudi samo izvedbo sprememb v smeri »normalnosti«
družbe, od katere smo danes žal pri nas še precej oddaljeni.

Kaj pa profesorji? Kadri so namreč vedno zelo pomembni, če ne najpomembnejši del vsake izobraževalne ustanove.

Na tem področju smo šli skozi dve precej izraziti fazi. V prvi so pri samem vzpostavljanju pedagoškega procesa pomagali predvsem starejši, tudi upokojeni profesorji večinoma

javnih fakultet. Opravili so neprecenljivo delo in fakulteta jim bo za to vedno hvaležna. V zadnjih letih, predvsem od preteklega šolskega leta dalje, pa smo začeli strateško razvijati mlajše, tudi pri nas zaposlene pedagoške kadre, na katere dolgoročno računamo. To ima številne prednosti, tudi glede možnosti izbire takšnih kolegov, ki s sabo v akademski svet prinašajo praktične poslovne izkušnje, kar je nasploh izrazit pojav v naši dejavnosti na razvitem Zahodu. Osebno si sploh ne predstavljam, kako lahko kakovostno poučujš predmete s področij, kot so menedžment, trženje, računovodstvo, poslovne finance, gospodarsko pravo ... pa za sabo nimaš niti dneva praktičnih izkušenj, ker si npr. že takoj po končani diplomii ostal na fakulteti kot mladi raziskovalec, opravil magistriraj, doktoriral, se habilitiral in vključil v pedagoški proces. Prav zabavno je poslušati nekatere od opisanih kolegov z državnih fakultet, ki poudarjajo svoje praktične izkušnje iz tržne dejavnosti na podlagi sodelovanja z državnimi podjetji. Kako realno tržna dejavnost pa je pridobiti posel od državnega podjetja za državno fakulteto, kjer je sodelujoči profesor ali kar celotno vodstvo izrazito politično profilirano in za svoje imenovanje »blagoslovljeno«
s strani vladajoče politike, ki po drugi strani prav tako nastavlja svoje vodstvene kadre v teh istih državnih podjetjih? V takšnih primerih gre pravzaprav za znotrajstrankarski oz. koalicijski dogovor o sodelovanju, ki s pravo tržno dejavnostjo fakultet nima prav nobene zveze. Da sploh ne omenjam nelojalne konkurence, ki jo s takšnim ravnanjem državne fakultete predstavljajo za zasebne fakultete, pa tudi za druge zasebne gospodarske subjekte, npr. za zasebna svetovalna podjetja. Skratka, zelo jasno sliko imamo, kaj si na področju kadrovske politike želimo in česa ne, kajti le z najbolj kompetentnimi sodelavci bomo lahko kos ta čas očitno privilegiranimu položaju državnih ustanov.

Kakšne profesorje torej imate oz. si jih želite?

Če nekoliko poenostavim, sloni področje delovanja fakultete, ne samo naše, na treh podpor- nih točkah: pedagoškem delu, raziskovanju in tržni dejavnosti. Za nekoncesionirane zavode, ki živimo v veliki meri od šolnin vpisanih študentov, je kakovostno pedagoško delo ključnega pomena. V pogovorih mi študenti večkrat iskreno zaupajo, da jim ob odločanju za vpis bolj malo pomenijo objavljeni visoko citirani članki pedagoškega osebja fakultete. Želijo si prijetnega študijskega okolja, kjer se bodo nekaj naučili in ob koncu študija učinkovito pripravljani vstopili v svet zaposlitve. Zato potrebujemo najprej kakovostne pedagoške sodelavce. Osebnostno urejene, z jasno strukturiranimi kontaktnimi urami ustreznega trajanja, ki ne zamujajo na predavanja, ki jih študenti z zanimanjem poslušajo in aktivno sodelujejo, ki jim zagotovijo kakovostno in jasno opredeljeno študijsko literaturo, ki so jim na voljo za predmetna vprašanja ... in pri katerih imajo zaradi vsega naštetega študenti občutek, da so se res nečesa naučili. Raziskovalno delo

učiteljev je seveda prav tako izjemno pomembno, saj že zakonodaja jasno določa minimalne pogoje za izvolitve v nazive in brez njihovega izpolnjevanja lahko ostaneš tudi brez zaposlitve oz. možnosti delovanja na fakulteti. Potem pa je tu še tržna dejavnost fakultet, ko na prostem trgu pridobivamo sredstva za financiranje delovanja. Naši sodelavci, kot jih imamo oz. jih želimo imeti, se morajo zavedati pomena vseh treh področij. Za tiste, ki bi si želeli samo poučevati, bi bila najbrž boljša izbira srednje šolstvo. Tisti, ki so usmerjeni samo v prodajo svojega znanja na trgu, naj se morda raje usmerijo izključno v svetovalno dejavnost. Takšni, ki pa presežno ocenjujejo pomen dejstva, da jim je uspelo objaviti nekaj visoko citiranih prispevkov in so s tem tako rekoč osvojili vse znanje tega sveta, hkrati pa si ne bi »umazali rok« bodisi s prodajo storitev na trgu ali pa zavračajo negativne ocene študentov za njihovo pedagoško delo kot brezpredmetne, pa bi morali razmišljati o zaposlitvi v kakšni izključno raziskovalni organizaciji. Seveda smo veseli, če kateri od kolegov dosega izrazite dosežke samo na enem od treh omenjenih področij, a hkrati mora na preostalih dveh izpolnjevati vsaj minimalne zahteve. Kot vidite, je izpolnjevanje kriterijev na vseh treh področjih zahtevna naloga za posameznika, ker zahteva najprej njegovo osebno zrelost in uravnoteženost. Iz vsega tega si lahko predstavljate, da sta interni razvoj in iskanje novih opisanih sodelavcev zelo zahtevna naloga.

Ali ste vključeni v katero od slovenskih univerz oz. ste njen sestavni del?

Ne, za zdaj smo še vedno samostojni zavod, prva članica prihodnje Katoliške univerze in z vsebinskega vidika popolnoma normalna ekonomsko-poslovna fakulteta. V nasprotju npr. s Teološko fakulteto, ki pa je članica Univerze v Ljubljani.

Kakšne pa so povezave fakultete v mednarodnem okolju?

Teh je zelo veliko, število še vedno raste in tako bo tudi v prihodnje. Ker »mednarodnost« za Slovenijo pomeni tudi »normalnost«, smo toliko bolj zadovoljni, ko se povežemo s kakšno novo izobraževalno, pa tudi ustanovo druge vrste v tujini. V zadnjem času smo bili zelo veseli odločitve Ameriške škofovske konference, ki je pozitivno ocenila našo razpisno prijavo in se odločila z donacijo podpreti plačilo šolnin 10 študentom za študij na naši fakulteti. Prav tako pa nas je nedavno pozitivno presenetilo povabilo k sodelovanju, ki smo ga prejeli z ene najuglednejših španskih oz. evropskih poslovnih šol, ESIC iz Madrida. Pač velja, da nihče ni prerok v lastni vasi, in če nimaš v domačem okolju res vnaprej dodeljenih nekakšnih privilegijev, ki ti omogočijo udobnejši začetek razvoja, je žal edina pot za domači uspeh poprejšnje priznanje v tujini.

Kakšni vpisi so pravzaprav mogoči, je

Vedno bolj se strinjam s tistimi, ki pravijo, da dejanska sprememba družbenega sistema potrebuje vsaj 50 let za svojo uveljavitev. Razmer normalne, politično uravnotežene in vrednotno dovolj načelne družbe bodo žal večino življenja deležni šele današnji najstniki.

študij plačljiv?

Ta čas vpisujemo v dodiplomski in magistrski program poslovnih ved. Oba programa je mogoče vpisati kot redni ali izredni študij. Razlika je v tem, da imajo redni študenti predavanja, porazdeljena čez ves dan, izredni pa le v popoldanskem času, kajti v tem primeru gre večinoma za zaposlene kolege. Ker nam država za delovanje kot nekoncesionirani fakulteti ne dodeljuje nobenih sredstev, študij preprosto mora biti plačljiv. Smo pa tudi zaradi uspešnega projektnega dela in z njim povezanih prihodkov v letošnjem letu znižali šolnine kar do 70 odstotkov. Kolikor vemo, smo sedaj najcenejša zasebna nekoncesionirana fakulteta s področja ekonomije, menedžmenta oz. poslovnih ved v Sloveniji. Na to smo še posebej ponosni, saj se tako izrazito znižanje šolnin ujema z zaključkom prvega obdobja prenove, kjer smo s posodobitvijo predmetnika, z vključitvijo novih mednarodno uglednih profesorskih kolegov in dodatnimi mednarodnimi povezavami resnično storili velik korak na področju dviga kakovosti pedagoškega dela.

Zasledili smo zelo podobno ime, to je Fakulteto za komercialne in poslovne vede, ki deluje v okviru Dobe. Zdi se, da so z delovanjem začeli kasneje. Kaj menite o podobnosti v imenu? Ali je podobnost tudi v drugih stvareh?

Iskreno rečeno, s slovenskimi konkurenti se razmeroma malo ukvarjamo. Prvi, že omenjeni razlog je ta, da nas zanimajo najboljše svetovne in ne slovenske prakse, ki pač niso med vodilnimi v svetu. Drugi pa je še bolj racionalen: tekmecev ne moremo spremeniti, vplivamo

pa lahko na svoje lastno delovanje. In ukvarjanje z drugimi je za nas preprosto oportunitetni strošek. Nazivi, podobni nazivu naše fakultete, bi res težko bili naključje. Prav tako tudi pojav, da se v spletnih iskalnikih ob iskanju naše spletne strani prikazujejo plačani oglasi neposredno konkurenčnih fakultet. Vsi natančno vemo, kdaj gre za nedovoljene prakse v digitalnem oglaševanju. Ampak mi to pravzaprav jemljemo kot priznanje. Očitno nas konkurenti prepoznajo kot upoštevanja vrednega tekmeča in tudi na takšne načine bijejo konkurenčni boj za študente. Kar smo storili, da bi se izognili zamenjavam zaradi podobnosti nazivov, je samo to, da smo začeli poleg naziva FPV oz. Fakulteta za poslovne vede sistematično dodajati izraz »Katoliški inštitut«.

Kako pa ocenjujete razmere na visokošolskem področju v Sloveniji?

Imamo privilegirane državne fakultete, katerih delovanje z davki plačujemo vsi državljani, in tudi nekaj koncesioniranih zasebnih ustanov, za katere sem iskreno vesel, da jim je uspelo urediti državno financiranje. Potem pa je tukaj še vrsta nekoncesioniranih fakultet oz. šol, ki se skozi delovanje prebijamo predvsem s šolninami. Nekateri bolj, drugi manj uspešno. Prava, vsebinska delitev v Sloveniji torej ni delitev na državne in zasebne zavode, ki je izrazito ideološka, temveč na koncesionirane in nekoncesionirane. Izvirni greh današnje situacije pa je enačenje državnega in javnega. Implicitno naj bi to pomenilo, naj zasebne ustanove ne bi mogle zadovoljevati javnega interesa. Gre seveda za eminentno neumnost, ki pa ima

globoke ideološke korenine, ki se vlečejo iz prejšnjega sistema. Situacija je v tem pogledu popolnoma enaka npr. na področju zdravstva. Dokler nam ne bo uspelo na načelnem, vrednotnem – če hočete, bom uporabil izraz »ideološkem« – področju prepričati večine slovenskega prebivalstva, da lahko javni interes na kateremkoli področju, v našem primeru v šolstvu, zadovoljujemo tako ustanove v državni kot zasebni lasti (in da s tem ni nič narobe), zadeve ne bodo pravično urejene. Tako kot smo izenačeni pri plačevanju davkov, naj bomo tudi izenačeni na trgu ponudbe izobraževalnih programov. In naj nato študenti, npr. prek vavčerskega sistema, sami izberejo po njihovem mnenju najustreznejšo fakulteto.

Kako pa ocenjujete delo resornega ministrstva?

Če si dovolim malo sarkazma, politike praviloma ocenjujem po stopnji njihovega nevmešavanja v družbo in posledično čim manjšega povzročanja škode. Za zadovoljitev osnovnih, pogosto tudi edinih vzgibov, zaradi katerih so se odločili za delovanje v politiki, pa so pojavljanja na popularnih prireditvah, medijsko dokumentirana druženja s športniki in umetniki čisto ustrezni načini. Če dam šalo na stran, samo eno stališče: politika na našem področju naj se ukvarja predvsem s koncesioniranimi zavodi. Tiste, za katerih delovanje država ne namenja sredstev, pa naj pusti čim bolj na miru. In zato naj kar se da hitro opusti razmišljanja o kakršnemkoli omejevanju delovanja zasebnih zavodov zgolj na področja, kjer ne delujejo državne ustanove. To je podobno, kot da bi ministrstvo, pristojno za gospodarstvo, zasebnim pekarnam dovolilo peči samo tiste vrste kruha, ki jih ne peče pekarsko podjetje, v katerem ima država slastniški delež.

Kakšen je odnos zdajšnje oblasti do vaše fakultete, ste tu v enakopravnem položaju?

Odnos oblasti do naše fakultete je enak kot do vseh drugih nekoncesioniranih fakultet. Težav ne povzročamo nikomur. Z lastnim delom in v celoti interno zagotovljenimi sredstvi za delovanje postopno in brez medijskega hrupa pišemo zgodbo o uspehu. Takšno, s katero se bodo lahko ponašali tudi tisti, ki zanj

niso nič prispevali. Zakaj bi nam torej kdo želel škodovati?

Ste dekan, zanima me tudi, kaj predavate, nosilec katerih predmetov ste?

Predavam predmete s področij menedžmenta, trženja in organizacije. Vsa teoretična znanja in veščine v pedagoškem delu redno dopolnjujem z izkušnjami 25-letnega dela v mednarodnem poslovanju. To je popolnoma v skladu z mojim osebnim prepričanjem in vodilom pri delu, ki ga lepo povzame misel Immanuela Kanta: Izkušnje brez teorije so slepe, teorija brez izkušenj pa je le intelektualna igra.

Kako sicer ocenjujete gospodarsko stanje v državi?

Najraje bi odgovoril: Danke Deutschland. Jadramo v ugodnih mednarodnih gospodarskih razmerah, kjer je dobrim rezultatom izvozno naravnanih domačih podjetij sledila tudi rast domačega povpraševanja. Upam, da bo to čim dlje trajalo, bojim pa se naslednje recesije, ker naša država nima rezerv za dodatno zadolževanje, kot jih je imela leta 2008. Prav tako obdobje gospodarske rasti zadnjih let ni bilo izrabljeno za kakršnokoli resno, strukturno reformo. Zato utegne biti naslednja kriza za nas bistveno hujša, kot je bila zadnja.

Kaj pa politične razmere? Slovenija krepko zaostaja za drugimi državami po razvoju oziroma se je ta razvoj v preteklih letih, po začetku krize, zelo upočasnil v primerjavi z drugimi?

Ustrezna slovenska primerjava zame so predvsem države Višegradske skupine in Avstrija. Praktično vse države Višegradske skupine se po mednarodnih statističnih primerjavah že vrsto let razvijajo hitreje kot Slovenija. Dohiteli so nas, nekateri tudi že prehiteli. Takšen trend se žal kaže tudi za prihodnost. Avstrija pa je še vedno daleč pred nami in razlika se ne zmanjšuje. Tolažba, da gre npr. Hrvaški in nekaterim državam na Balkanu slabše od nas, je žalostna, ker nas uspava in je namenjena predvsem vzdrževanju ravni trenutnega zadovoljstva med širšo populacijo, ki je v Sloveniji dokaj nezahtevna, egalitarnistične miselnosti in prevečkrat zadovoljna samo s preživetjem.

Premalo imamo pipistrelv, akrapovičev in podobnih, ti so prevečkrat deležni nevoščljivosti namesto zasluženih priznanj.

Kaj pa naši politiki?

Izrekel bom nekaj, česar ne sme izreči noben politik, ker bi se v razmerah, ko je ključni pogoj za uspeh na volitvah t. i. likeability, lahko takoj poslovlil od politike. Osebnostno brez težav izjavim, da izhodiščni problem naše države niso politiki, ampak prevladujoča miselnost prebivalstva. Z drugimi besedami – splošna kultura. Politiki so le njen zunanji izraz in posledica osnovnega problema. Ta so tudi tisti prebivalci, ki sicer javno zatrjujejo, da so »vsi politiki isti«, potem pa vedno znova volijo eno in isto politično opcijo, morda samo kakšno od njenih »spin-off« variacij na témo. Tu se porodi dvom o njihovi iskrenosti. Če bi namreč bili iskreni, potem bi volili različno, pragmatično, v dovolj velikem obsegu populacije tudi zelo enakomerno porazdeljeno med različne politične opcije. Skratka, ljudje pogosto govorijo eno, delajo pa drugo. In ko jih na to opozoriš, pogosto slišiš izgovore, da niso vedeli vsega o kakšni osebi in da bi se morda, če bi poznali vsa dejstva, drugače odločili. Tudi to je slab izgovor, v dobi odličnih virov informacij, predvsem interneta, je neznanje oz. neinformiranost tako o zgodovini kot aktualnih dogodkih posledica zavestne odločitve posameznika in pomanjkanja njegove mentalne prizadevnosti. Ker sem že dovolj časa na svetu, ne poslušam več besed, ampak opazujem dejanja; večino povedanega zato zavestno preslišim in opazujem, kaj ljudje dejansko počnejo. Kako pa naj napreduje država, kjer ljudje volijo politike, ki »sicer kradejo, a vsaj nekaj naredijo« oz. »dajo del ukradenega tudi drugim«? Nasploh smo Slovenci zelo nenačelni. To se kaže npr. v stališčih, kjer »naši« lahko kradejo, »njihovi« pa ne. Zaradi vsega tega se vedno bolj strinjam s tistimi, ki pravijo, da dejanska sprememba družbenega sistema potrebuje vsaj 50 let za svojo uveljavitev. Torej smo sedaj nekje na polovici poti. Razmer normalne, politično uravnotežene in vrednotno dovolj načelne družbe bodo žal večino življenja deležni šele današnji najstniki. ✕

